

Hồi 1

Ngũ Kiếm Kỳ Môn

Ngoài trời gió rét căm căm, trên con đường độc đạo dẫn về phương nam phủ dày bông tuyết. Ngồi tử quán dưới tàn cây cổ thụ tỏa ra mùi rượu thịt thơm lừng quyến rũ khách bộ hành. Nhưng không phải vì thế mà hôm nay quán đông khách. Thực khách phần lớn là giới giang hồ, khẩu khí lớn, đao kiếm đầy mình.

Ngồi ở bàn đầu gần cửa chính là hai đại hán trung niên, mặt mày dữ tợn, lưng dắt cương đao. Kế bên là một bàn lớn, tám người ăn mặc theo lối thủy khấu, cười nói rôm rả. Bàn trong là một lão hòa thượng có cây bát xà mâu to dùng dụng ngang bên vách. Lão không nói không rằng, luôn miệng chén rượu thịt, không có vẻ gì là cao tăng chính đạo.

Bàn trong cùng là một thiếu niên chừng mười tám tuổi, dung mạo anh tuấn, khôi ngô, mày rậm trán cao... Chỉ đáng tiếc là chàng ta có cái lưng gù to tướng. Chàng trai mặc bộ đồ của người sơn cước, trên bàn là một chiếc tay nải màu đen.

Các bàn còn lại đều có khách, họ nói cười rôm rả, câu chuyện xoay quanh trận thư hùng trên đỉnh Tuyết Sơn vừa xong. Phe bạch đạo rầu rĩ, bọn người hắc đạo thì được thể nhơn nhơn tự đắc.

Câu chuyện đang say sưa thì "rầm" một tiếng, cửa chính mở bung ra, xuất hiện bốn tên kiếm sĩ áo đen thuộc Hắc Kỳ đường, đệ tử của Ngũ Kiếm Kỳ môn. Chúng rũ bông tuyết trên áo, chẳng buồn đóng cánh cửa đang bị gió đẩy kêu rầm rập. Bọn khách giang hồ trong quán im bật như gặp phải sát tinh. Đùng nói Bạch Bình đã chết, môn chủ của Ngũ Kiếm Kỳ môn là Công Tôn Ngạn đã vào được cổ thành, ngay cả trước đây người trong giang hồ nếu chạm trán đệ tử Ngũ Kiếm Kỳ cũng phải kiêng nể tám phần.

Cả bốn tên đều mặc áo đen, trên ngực áo thêu hình kiếm kỳ, riêng một tên trong bọn thì trông lưỡi kiếm trên ngực hấn rất ghê rợn, lưỡi kiếm đen tuyền rỉ máu tươi trên nền một lá hắc kỳ, hình thêu sống động, tinh xảo hết như kiếm vừa hạ thủ xong vẫn còn vết máu. Tên đó có lẽ là chỉ huy cả bọn, hấn quét cặp mắt cú vọ khắp lượt rồi hất đầu về phía chàng lưng gù. Lập tức, một tên trong bọn hùng hổ đi về phía chàng tuổi trẻ, lên giọng xấc xược:

- Thăng gù thối tha kia, mi còn không cút đi tránh chỗ cho bọn ta.

Chàng gù ngẩng lên, thủng thỉnh đáp:

- Vị đại ca này không thấy tiểu đệ còn chưa xong bữa sao?

Tên kiếm sĩ nổi giận:

- Á... hóa ra còn có một thằng gù không biết sợ chết. Để lão gia giúp mày chóng xong bữa cho rồi.

Dứt lời, gã sờ tay lên chuôi kiếm đeo trên lưng. Giữa lúc mọi người nín thở chờ đợi một cái chết thảm thương thì bỗng có giọng ôn nhu vọng ra từ sau bức rèm trúc:

- Sao tiểu huynh đệ không vào đây dùng bữa với lão nương, nhường bàn cho các vị huynh đài Ngũ Kiếm Kỳ?

Chàng lưng gù chưa có phản ứng gì thì gã kiếm sĩ đã thét lên:

- Người muốn đi cũng muộn rồi.

Xoẹt một tiếng, lưỡi kiếm đen tuyền đã ra khỏi vỏ, nhưng gã áo đen quỷ quyết không nhằm chàng gù mà hướng mũi kiếm về phía rèm trúc ra chiều nhanh như chớp. Cách hành xử của hắn lộ rõ bản chất bá đạo của bọn Ngũ Kiếm Kỳ vốn không coi võ lâm đồng đạo dưới mắt mình ra gì. Chỉ thấy hắc kiếm lóe lên, màn trúc rơi xuống tức thì.

-Ồ...

Đám thực khách đồng thanh kêu to, rồi cả bọn lác mắt nhìn vị cô nương xinh đẹp ngồi cạnh một lão bà tuổi trạc ngoại tứ tuần. Chính dung nhan diễm lệ phi phàm của nàng đã gây nên tiếng kêu thảng thốt ấy của đám thực khách giang hồ.

Nàng mặc tấm áo lụa đen làm sáng rực màu da trắng như bông tuyết. Nhưng gương mặt nàng mới chính là điều kỳ diệu của tạo hóa. Mắt nàng, môi nàng, mũi nàng... Tất cả đều xinh đẹp, đều đầy đặn. Trên mái tóc đen tuyền óng ả của nàng đính một đóa hoàng mai xinh xắn làm nàng trông càng cực kỳ diễm lệ.

Không ai chú ý đến lão bà, chỉ duy nhất chàng trẻ tuổi lưng gù. Bà ta tuổi trạc ngoại tứ tuần, tay cầm một cây long đầu trượng, trên bàn đặt một thanh tiểu kiếm xinh đẹp, cạnh đó là một túi vải to tròn không biết đựng thứ gì bên trong.

Thiếu nữ xinh đẹp tuy còn trẻ tuổi nhưng định lực bất phàm. Mặc dù biết rõ có nhiều ánh mắt thô tục nhìn mình nhưng nàng vẫn thản nhiên như không, đôi mắt long lanh kiêu diễm không chút lay động.

Gã áo đen chỉ huy thúng thăng bước tới trước bàn hai người phụ nữ, tên kiếm sĩ lập tức dịch sang bên dáng vẻ rất cung kính. Gã áo đen cất giọng nham nhở:

- Không ngờ ở chốn xó rừng phương bắc lại xuất hiện nàng tiên nữ xinh đẹp nhường này. Tiểu tiên nữ có muốn tại hạ móc hết mấy đôi mắt phàm tục kia đã vô lễ với cô nương không?

Lão bà bật tiếng cười khẩy:

- Kẻ đáng bị móc mắt là ngươi đấy.
- Tiên bối quá lời rồi. Người của Ngũ Kiếm Kỳ môn đâu dễ gì bị móc mắt.

Lão bà vẫn lạnh lùng:

- Xem ra các ngươi tự đắc quá sớm rồi đấy. Đừng tưởng Bạch Hạc Lão Nhân gia tạ thế thì các ngươi có thể làm chủ võ lâm.

Gã áo đen bật tiếng cười cao ngạo:

- Ha ha... Đừng nói Bạch Bình đã chết. Công Tôn môn chủ đã vào được cổ thành, cho dù họ Bạch còn sống thì đến ngày môn chủ bọn ta khai quan võ lâm cũng không còn đối thủ.

Lão bà gần giọng:

- Đã thế nhân lúc Công Tôn Ngạn còn trong cổ thành, ta phải diệt trừ bớt vây cánh của hắn đi.

Gã áo đen lúc này cũng đã đổi giọng lạnh lùng:

- Không biết tiên bối là cao nhân phương nào mà khẩu khí lớn quá?
- Ngươi không biết thì hơn. Chỉ sợ ngươi nghe đến tên ta đã ngã ra mà chết khiếp.

Gã áo đen ngửa cổ cười to rồi quắc mắt nhìn lão bà:

- Đã thế, e rằng tại hạ phải ra tay giữ gìn thanh danh cho Ngũ Kiếm Kỳ môn rồi. Để ta cắt đầu lão bà ngươi xong sẽ đem tiểu tiên nữ về làm quà cho thiếu chủ.

Gã vừa dứt lời, bỗng có tiếng cười khùng khục vang lên, mọi ánh mắt đổ dồn về phía hòa thượng, lão vẫn tỉnh bơ cười không dứt tiếng. Gã áo đen cất giọng lạnh lùng:

- Có gì đáng cười?

Hòa thượng rung đùi bình thản đáp:

- Ta cười đôi mắt mù của ngươi sao không móc đi cho xong.

Gã áo đen giận quá thét lên:

- Lão hòa thượng! Để ta lấy đầu ngươi xong sẽ đến móc mắt ngươi.

Chàng thiếu niên lung gù bỗng đứng lên cung tay vái lão bà một cái:

- Đa tạ thịnh tình của tiền bối. Chuyện này chung quy cũng vì văn bối mà ra, để văn bối nhường bàn cho các vị huynh đài là xong.

Gã áo đen dường như không nhận được nữa, đôi mắt lóe lên tia sát khí rợn người. Gã thét lên:

- Đúng là vì tên gù xấu xa ngươi mà ra, để ta lấy đầu ngươi trước tiên. Nằm xuống!

Kèm theo tiếng thét lạnh lạnh là soạt một tiếng, kiếm đã ra khỏi vỏ, chỉ thấy nhoáng một tia chớp đen, luồng kiếm khí phóng ra nhắm thẳng yết hầu chàng gù.

Giữa lúc đó mọi người cảm chắc sẽ thấy cảnh máu đổ thì bỗng nghe xoảng một tiếng, nhìn lại đã thấy thanh hắc kiếm nằm dưới đất và gã áo đen nhăn nhó ôm hổ khẩu đang rỉ máu tươi.

- Ô! Ô...

Đám thực khách giang hồ trong quán đông loạt kêu thất thanh trước lối ra chiều kỳ diệu, gã của gã áo đen, nhưng kinh ngạc hơn cả là không biết bằng cách nào, người nào đã ra tay đả thương gã. Chỉ có lão hòa thượng vẫn cười không dứt tiếng.

Chàng thiếu niên gù tưởng đầu đầu mình đã rơi, bấy giờ gương mặt vẫn còn ngơ ngác...

Bà lão nắm tay cô gái, thủng thẳng đứng lên:

- Từ nhi! Chúng ta đi thôi!

Thiếu nữ tay phải cầm kiếm, tay trái ôm gói đồ cùng lão bà ung dung bước đi giữa ánh mắt hân học lẫn kinh khiếp của bọn hắc y. Ngang qua chỗ chàng gù, nàng cất tiếng thỏ thẻ:

- Ngươi cũng đi thôi.

Thấy chàng ta còn ngần ngừ, lão bà gắt lên:

- Thăng ngốc kia! Ngươi còn muốn ở lại chốn thị phi này sao?

Chàng lung gù giật mình liền khoác túi vải lên vai đi theo hai người họ. Không ai biết lão hòa thượng rượu thịt đã biến mất từ lúc nào. Gã áo đen mặc dù đau đớn thấu xương nhưng vẫn cố cất cao khẩu khí:

- Tiền bối xin để lại danh tính, sau này sẽ có ngày gặp lại.

Lão bà không nói không rằng, chỉ thấy tả thủ khẽ lay động, lập tức một tia chớp màu trắng bạc lóe lên cắm phập vào vách quán, nhìn lại thì thấy một chiếc tiều bạc có khắc hình con phượng hoàng. Trong quán cất lên vài tiếng kêu thất thanh:

- Phượng Hoàng Đoạt Mệnh tiều, Tạ gia huynh muội.

oOo

Lão bà chống long trượng thủng thẳng đến ngồi vào phiến đá ven đường, thiếu nữ xinh đẹp đứng sau lưng bà lão, chàng thiếu niên lung gù với những bước chân tập tễnh vẫn còn lếch thếch phía sau. Cuối cùng, chàng ta cũng bắt kịp họ, chàng đến trước bà lão cung tay xá dài:

- Vừa rồi có phải tiền bối ra tay cứu mạng không ạ? Nếu thế, văn bối xin đa tạ.

Thiếu nữ cười khẽ làm dung mạo càng thập phần rạng rỡ:

- Ngươi còn không biết sợ hay sao? Nếu cô cô không ra tay thì sợ rằng...

Nàng không nói hết ý, hóa ra họ là hai cô cháu. Chàng thiếu niên vội khom mình thi lễ:

- Đa tạ tiền bối và cô nương cứu giúp. Văn bối mạn phép xin được hỏi cao danh?

Lão bà không đáp, đưa mắt nhìn thiếu niên từ đầu đến chân rồi cất giọng hỏi:

- Tiểu tử ngươi gan to bằng nào mà dám đối đầu với bọn người Ngũ Kiếm Kỳ?

- Văn bối không biết Ngũ Kiếm Kỳ gì cả, chỉ thấy bọn chúng vô lý quá nên không thuận lòng được.

- Thế sư phụ ngươi là ai?

- Văn bối không có sư môn.

- Ngươi không phải người võ lâm?

- Thừa không.

Lão bà đưa mắt chăm chăm thiếu niên một lúc. gương mặt nghiêm nghị của bà thoáng giãn ra, rồi bà cười khẽ:

- Kể ra ngươi cũng to gan. Ta khuyên ngươi từ nay có gặp bọn người võ lâm, nên tránh xa một chút.

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo. Văn bối lại xin được thỉnh giáo cao danh của ân nhân.

Lão bà phẩy tay:

- Người biết cũng không làm gì. Nếu có duyên ắt sau này gặp lại.

Nàng thiếu nữ cất giọng nhu mỳ hỏi:

- Người từ đâu đến? Giờ định đi về đâu?

Chàng lung gù thoáng đưa mắt nhìn thiếu nữ rồi cúi đầu thật nhanh. Dung nhan điểm lệ phi phàm của nàng làm cho người ta phải e dè:

- Tại hạ ở vùng này, bấy lâu làm nghề đồn củi. Vừa rồi, mẫu thân qua đời, di nguyện tại hạ đi về phương nam tìm gia phụ.

- Phụ thân của người?

- Nghe mẫu thân nói là một thương gia ở Thành Nam.

Thiếu nữ có vẻ xúc động, đưa mắt ái ngại nhìn chàng thiếu niên:

- Thành Nam xa xôi ngàn dặm, biết bao giờ người mới đến nơi?

- Dù thế nào tại hạ cũng nhất quyết làm tròn di mệnh của mẫu thân.

Thiếu nữ bỗng lay vai bà lão:

- Cô cô! Hay là... Cô cháu mình cho người ta đi cùng. Người ta... Thế ấy đi đến bao giờ đến nơi.

- Không được, chúng ta còn nhiều việc phải làm.

- Cô cô à...

- Ta nói không được là không được.

Thiếu nữ tỏ vẻ thất vọng. Chàng thiếu niên vội cung tay đáp lễ:

- Đa tạ cô nương quan tâm. Tại hạ không dám làm phiền hai người.

Lão bà đứng lên nói:

- Chúng ta đi thôi, Từ nhi.

Bà quay sang thiếu niên:

- Người có lòng nhìn cha, ta tin rằng hoàng thiên sẽ giúp người. Hãy nhớ lời ta, đừng dính vào chuyện thị phi trên giang hồ, kéo thiệt thân.

Dứt lời, bà chống gậy đi trước, thiếu nữ bước theo nhưng có vẻ ngập ngừng. Chợt nàng quay lại nói thật nhanh:

- Tôi tên Tạ Tuyết Từ. Khi nào tới Thành Nam, nếu có gặp khó khăn gì người hãy đến Tạ gia.

Nói rồi, đôi má nàng bỗng thoáng ửng hồng. Nàng vội vã quay lưng đuổi theo cô cô.

Chàng thiếu niên đứng giữa đường cái quan ngẩn ngơ nhìn theo bóng áo đen thướt tha. Bỗng nhiên, bà lão quay phắt lại làm chàng ta thẹn thùng gục mặt không dám nhìn lên.

Bà lão cất giọng từ tốn hỏi:

- Người là người vùng Tuyết Sơn này, thế có bao giờ gặp một lão nhân tuổi ngoại lục tuần, thường hay mặc bạch bào, cưỡi con Bạch Mao Huyết Hoa không?

- Vẫn bồi chưa gặp người như thế bao giờ.

Lão bà lẩm bẩm như nói một mình:

- Cũng phải, người phạm tặc như người sao gặp được thánh nhân.

Bà thở dài rồi kéo tay Tuyết Từ đi thẳng.

- o O o -